

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **G. C.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Ostrava, Masná 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, PSČ: 170 34, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2004, č. j. 24 Az 126/2004 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Faridu Alizeyovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-6523/LE-VL07-VL02-2003 ze dne 29. 1. 2004 bylo rozhodnuto, že se azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdější předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu §91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu byly žalobcovy obavy z dalšího jednání zástupce starosty města R., který vyhrožoval pomstou rodině žalobce za smrt svého syna, na které se jako policista podílel žadatelův otec. Dalším důvodem byla snaha žalobce setrvat na území ČR. Žalovaný uvedl, že skutečnosti uváděné žalobcem nelze považovat za pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, protože nebyly motivovány rasou, náboženským vyznáním, příslušností k určité sociální

skupině, ani zastáváním určitých politických názorů žalobce. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval podmínkami pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a podle §14 zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že žadatel podmínky pro tyto formy azylu rovněž nesplňuje. Po zhodnocení všech skutečností neshledal správní orgán v případě žalobce ani existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákon o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný v řízení o udělení azylu jeho žádost neposoudil odpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, žalobci nebyla dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a navrhovat doplnění, napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem a odůvodnění není přesvědčivé. Dovozoval, že tím byla porušena ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Trval na tom, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Navrhoval provedení důkazů správním spisem vztahujícím se k jeho žádosti o udělení azylu. Žádal, aby rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, zopakoval důvody vydání rozhodnutí o neudělení azylu žalobci a rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování. Žalobní body označil za příliš obecné s tím, že neprokazují nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 9. 2004, č. j. 24 Az 126/2004 – 31, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dále rozhodl o odměně zástupce žalobce a o tom, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že provedené dokazování jednoznačně svědčí o tom, že žalobce neopustil Gruzínskou republiku z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Konstatoval, že žalobce jako důvod uvedl obavu z pronásledování jeho rodiny zástupcem starosty, jehož syn zemřel poté, co byl zatčen otcem žalobce a zbit na policejní stanici. Tuto obavu odůvodnil výbuchem automobilu a zničením sázkové kanceláře, kterou vlastnil žalobce společně se svým bratrem a bratrancem. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, který jednání zástupce starosty vůči rodině žalobce označil za jednání soukromé osoby, nikoliv za jednání gruzínských státních orgánů. Motivem jednání zástupce starosty byla smrt jeho syna, nikoliv uplatňování politických práv a svobod žalobce, nebo rasa, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či politické názory žalobce. Uvedený důvod proto není azylově relevantní. Podle názoru krajského soudu ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů, a nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se žalovaný věcí nezabýval odpovědně a svědomitě. Krajský soud dále uvedl, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a neuvedl žádný důvod pro udělení azylu podle §14 zákona o azylu. Ztotožnil se i s posouzením výroku podle § 91 zákona o azylu. Z těchto důvodů krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 12. 2004, č. j. 24 Az 126/2004 - 42, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Farida Alizeye, advokáta, se sídlem Ostrava, Masná 8, a vyzval žalobce k odstranění vad kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2005 stěžovatel uvedl, že důvody kasační stížnosti spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dle názoru stěžovatele se krajský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými ve správním spisu a zjištěnými v průběhu řízení před soudem, a proto nesprávně posoudil otázky související s podmínkami udělení azylu. Stěžovatel namítal neinformovanost žalovaného a krajského soudu o situaci v zemi původu stěžovatele, kde jsou tolerována protiprávní jednání osob činných ve státním sektoru, a upozornil na neaktuálnost a nepravdivost zpráv o stavu v Gruzii, ze kterých žalovaný a krajský soud vycházely. Stěžovatel rovněž namítal, že se správní orgán a krajský soud omezily na nepodložené konstatování, že v Gruzii stěžovateli nic nehrozí, a že informace o aktuálním stavu v Gruzii jsou zkreslené, neboť Gruzínská republika nechce poškodit své jméno v zahraničí. Dále krajskému soudu vytkl, že nezkoumal, zda je Gruzie bezpečnou zemí původu, a nevypořádal se s definicí pronásledování, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný konstatoval, že před vydáním rozhodnutí o neudělení azylu přesně a úplně zjistil skutečný stav věci a získal potřebné podklady. Dále uvedl, že stěžovatel měl v zemi svého původu potíže pouze s jednáním soukromé osoby, která ač veřejně činná, nejednala z titulu své moci, není proto naplněna skutková podstata § 2 odst. 6 zákona o azylu. Stěžovatel neprokázal, že by byl pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný dále odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Navrhoval zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V textu podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu,

nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. dopadá na situace, kdy je skutková podstata v rozporu se spisy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Předně je třeba uvést, že jak správní orgán, tak i soud, vycházel v posuzované věci z informací poskytnutých v průběhu správního řízení samotným stěžovatelem. Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu E. č. ze dne 15. 12. 2003 uvedl, že o azyl požádal z důvodu obavy z pronásledování jeho rodiny zástupcem starosty. Otec stěžovatele jako policista zatkl syna zástupce starosty, který byl poté na policejní stanici zbit a následně zemřel. Stěžovatel dále uvedl, že dne 8. 11. 2003 explodoval automobil a byla zničena sázková kancelář, které vlastnil stěžovatel společně se svým bratrem a bratrancem. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 26. 1. 2004 stěžovatel doplnil, že zástupce starosty města R. byl vůči němu a jeho příbuzným agresivní. Zástupce starosty se chce pomstít celé jeho rodině za smrt svého syna, stěžovatel však v Gruzii nepožádal nikoho o pomoc, neobrátil se na policii ani na prokuraturu. Neohlásil ani výbuch automobilu, ani explozi v sázkové kanceláři. Stěžovatel uvedl, že si azylovým řízením chce legalizovat pobyt v ČR, a pokud nebude mít v Gruzii žádné potíže, tak odjede. Jiné problémy se státními orgány a soukromými osobami ve své vlasti neměl. Stěžovatel žádá o azyl, protože má strach o svůj život, o život svého bratra a bratrance. Jiné důvody pro udělení azylu stěžovatel neuvedl.

Z takto zjištěného skutkového stavu vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud. Oba shodně dospěly k tomu, že stěžovatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, když nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politických názorů, ale z důvodu pomsty soukromé osoby za smrt jejího syna. Bez vlivu přitom zůstává skutečnost, že jde o jednání zástupce starosty, neboť nejednal z titulu své funkce a jeho jednání nelze připisovat gruzínským státním orgánům. Závěr krajského soudu, stejně tak jako správního orgánu, tak vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu azylového řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Nejvyšší správní soud proto sdílí názor krajského soudu uvedený v napadeném rozsudku, totiž ten, že stěžovatelem uvedený důvod nelze podřadit pod žádný z důvodů vymezených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. K uvedenému Nejvyšší správní soud podotýká, že legalizaci pobytu na území ČR nelze považovat za relevantní důvod pro azylové řízení.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že správní orgán nevycházel z aktuálních údajů, když své rozhodnutí podložil zprávou z roku 2002, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2002 vydanou dne 31. 3. 2003. Podobná zpráva za rok 2003 nebyla ke dni vydání správního rozhodnutí 29. 1. 2004 zpracována, správní orgán proto vycházel z aktuálních údajů. Nejvyšší správní soud současně odmítá argument stěžovatele, že informace o aktuálním stavu v Gruzii jsou zkreslené, neboť Gruzínská republika nechce poškodit své jméno v zahraničí. V průběhu řízení před správním orgánem a před soudem nebyly použity žádné dokumenty, které by byly vydány přímo Gruzínskou republikou nebo jejími orgány. Částečné zkreslení informací sice nelze vyloučit, ale Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo především z údajů poskytnutých přímo stěžovatelem, který kromě výše uvedeného pronásledování soukromou osobou jiné problémy se státními orgány nebo soukromými osobami ve své vlasti neměl.

Námitku stěžovatele, že policie v Gruzii toleruje protiprávní jednání osob činných ve státním sektoru, Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou, neboť stěžovatel po explozi svého automobilu a sázkové kanceláře nepožádal o pomoc žádný gruzínský státní orgán, neobrátil se na policii, na prokuraturu, ani na nezávislé instituce v Gruzii působící. Námitku stěžovatele, že správní orgán a krajský soud se omezily na nepodložené konstatování, že v Gruzii stěžovateli nic nehrozí, Nejvyšší správní soud odmítá, neboť odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, ani odůvodnění rozsudku krajského soudu takové konstatování neobsahuje. Obě uvedená rozhodnutí byla vydána po náležitém posouzení všech relevantních podkladů při znalosti potřebných informací.

Pokud jde o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu, podle kterého je udělení azylu dle § 14 zákona o azylu vázáno na důvody hodné zvláštního zřetele, nejsou-li splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel však v průběhu řízení neuvedl žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci § 14 zákona o azylu.

Stěžovatelem uplatněné důvody nezakládají existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ze skutečností uvedených žalobcem ani z informací shromážděných k situaci v zemi původu nevyplývá, že by v případě návratu do Gruzie byl ohrožen život stěžovatele nebo jeho svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Stěžovateli jako žadateli o azyl po návratu do vlasti nehrozí potrestání za to, že v zahraničí požádal o udělení azylu. Nejvyšší správní soud souhlasí s konstatováním krajského soudu, že stěžovateli v případě návratu do Gruzie nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, a to zejména s ohledem na dosavadní zkušenosti stěžovatele se státními orgány Gruzínské republiky.

Pokud krajský soud dospěl k závěru, u stěžovatele nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu ve smyslu § 91 zákona o azylu, považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné posuzovat, zda Gruzie splňuje podmínky definice bezpečné země původu dle § 2 odst. 1 zákona o azylu. Stejně tak považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné posuzovat v případě stěžovatele naplnění definice pronásledování dle § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť nebyly prokázány zákonné důvody pronásledování uvedené v § 12 zákona o azylu, a proto není podstatné, zda byla naplněna definice pronásledování. Správní orgán a krajský soud navíc shodně konstatovaly, že stěžovatel byl ohrožován soukromou osobou, jejíž jednání nelze přičítat státním orgánům Gruzínské republiky, podmínky § 2 odst. 6 zákona o azylu tak naplněny nebyly.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

Odměna zástupci stěžovatele, Mgr. Faridu Alizeyovi, advokátovi, který byl ustanoven stěžovateli usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 126/2004 – 42 ze dne 14. 12. 2004 byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé – doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2005 - § 9 odst. 1 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ téže vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 150 Kč, celkem tedy 2150 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto dle § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka odpovídající této dani, která činí 19 % z 2150 Kč, t. j. 408,50 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 2558,50 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu